

no *brataria* am ningú'l seu puesto. Encare que sigui un nou Ismael que perd el temps predicant en el desert... y picant pedra; encare que no se l'entengui; encare que no pugui enrahonar am ningú perque tothom li diu que sí y que nó *perqué si*, pera contestarli alguna cosa; ah, no! éll no farà pas dimissió!

Y ben fet que farà. Tots els pobles am caràcter propi, am costums propias, am llengua propia..., y am nom propi, han de tenir el seu *tipo*, també propi; y si aquest, el *tipo*, és un savi com el *meu savi*, quin honor, eh?, pe'l poble! quin orgull poguerlo ensenyar als forasters, quan passa esverat pe'ls carrers (perque sempre hi vá éll d'esverat), y pogflosshi dir: veyeu oquell subjecte que vé per'llá? donchs és un savi, és el savi del poble, és el nostre savi!.... Va venir de... qui-sab-ahont: ha viatjat molt: més que'l carrill!; ha estat per tot; coneix á tothom; fins ha anat per mar! y sab, eh?, sab molt!..., Escriu tan bé; que ningú sab que és lo que lleigeix; quan parla, ho fá tan bé y tan depressa y diu cosas tan fondas y tan ben ditás que un *hom*, com que no és savi, es queda sense sapiguer lo que li ha explicat. Sab molt; hasta potser més que molt! és un pou de ciencia, y alguns diuhen si fins n'és dos pous! En tots aquets voltants no n'hi há pas cap com éll; ni que se li sembli! El seu fort son las qüestions *filosófich-socials*; pró éll nó es excludivista. y sense aquest fort té altres forts. Ell fá diaris, dona conferencias y diu que l'intelectualisme es la desgracia més gran que pesa sobre la Humanitat. Y aixó deu ser ben cert quan éll ho diu, que'm sembla que ja pot sapiguérho. Hasta és poeta, per ser de tot; y fá sonets.... y els fá tots del mateix *tamaño*. Y té un talent tan clar y un cervell tan espés, dich, tan potencial, y, en una paraula, es tan savi, que á aquell que ¡pobre! dupti de la seva sabiduría, el convens amb arguments absolutament convincents, d'aquells que no tenen retop. *Rébre* una lliadó d'éll y un quedar enterament convensut qu'es un savi, és tot hú.

Més, per'xó, no'n te pas tota la culpa éll de ser tan sabi, no; també la tenen, y més que ningú, alguns *aixurits* del poble que, com tots els *aixurits* de tots els pobles, fan més mal que bé, poguent fer més bé que mal. Gracias á aquets, que el devant d'un sabi de lo mena del *meu sabi*, tot és alabarli las sevas ximplerías per'esclarir la riallada y tractarlo de ximple aixis que ha tombat l'esquena, quants n'hi ha que van á parlar allá hont, si se n'adonessin, no hi anirian: á Sant Boyl!...

R. Aregall.